

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **M. Š.**, narozená X,
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 06. 2025, č. j.: 16274/25/5200-10422-711621, a č. j.: 16275/25/5200-10422-711621

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím č. j. 16274/25/5200-10422-711621 ze dne 13. 6. 2025 žalovaný k podanému odvolání potvrdil dodatečný platební výměr na daň z příjmů

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 č. j. 6716531/23/2003-51521-110972 ze dne 15. 8. 2023 (dále jen „platební výměr 2019“), dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 č. j. 6754807/23/2003-51521-110972 ze dne 15. 8. 2023 (dále jen „platební výměr 2021“), a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2022 č. j. 7058417/23/2003-51521-110972 ze dne 4. 9. 2023 (dále jen „platební výměr 2022“).

2. Druhým žalobou napadeným rozhodnutím č. j. 16275/25/5200-10422-711621 ze dne 13. 6. 2025 žalovaný k podanému odvolání změnil dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2020 č. j. 6718104/23/2003-51521-110972 ze dne 15. 8. 2023 (dále jen „platební výměr 2020“). Důvodem byla akceptace daru poskytnutého žalobkyní společnosti Člověk v tísni, o.p.s.
3. Žalobkyně podala u správce daně řádná, resp. dodatečná daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za předmětná období, v nichž si uplatnila jako nezdanitelnou část základu daně podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) mimo jiné hodnotu daru ve výši 194 418 Kč za rok 2019, ve výši 290 000 Kč za rok 2020, ve výši 300 000 Kč za rok 2021, a ve výši 100 000 Kč za rok 2022 poskytnutého sportovnímu klubu Střelka se sídlem Jamborova 747/2, 198 00, Praha 9 – Hostavice, IČ: 26619989 (dále jen „Klub“).
4. Předmětem sporu mezi účastníky tohoto soudního řízení je otázka prokázání zneužití práva, ke kterému v daném případě došlo tím, že žalobkyně uplatnila dary poskytnuté Klubu jako nezdanitelné části základu daně podle ust. § 15 odst. 1 ZDP.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný neopřel svá rozhodnutí o provedené dokazování, a jeho závěry o zneužití práva nejsou přesvědčivé, ani logicky zdůvodněné.
6. Klub se skutečně neprezentuje na internetu, avšak povědomí o činnosti Klubu se šířilo „po staru“ prostřednictvím lidí, kteří se akcí Klubu účastnili. Klub nemá kapacity na to, aby se některé akce mohla účastnit široká veřejnost (stovky lidí), avšak akce nejsou soukromého charakteru. Ačkoliv členové Klubu jsou jakýmsi stálým jádrem, nejedná se o uzavřenou skupinu osob, jež by se účastnila akcí Klubu. Naprostá většina akcí Klubu je otevřena veřejnosti. Klub pořádá velké množství akcí, protože je logické, že se akcí účastní i rodinní příslušníci. Každá akce Klubu vyžaduje přípravu, některé akce organizuje sám předseda Klubu, některé žalobkyně (X) a s některými pomáhají i další členové Klubu. Hlavní plánovací akcí Klubu je akce „Čarodějnice“, což vylučuje soukromý charakter této akce.
7. Klub nevede seznamy účastníků jednotlivých akcí, když žádný právní předpis jej k tomu nenutí. Předložené seznamy byly vytvořeny zpětně s časovým odstupem, protože nemohly být úplné, neboť akcí se účastnily i některé nové osoby. Seznamy tak nelze brát jako důkaz, že se akcí účastnila jen omezená skupina lidí.
8. K výtce, že je Klub financován jen z darů a členských příspěvků, uvádí, že získání grantu je administrativně náročné a Klub na to nemá personální kapacitu.
9. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný překrucuje výpověď předsedy Klubu ohledně účasti veřejnosti na akcích Klubu, charakteru akcí Klubu a použití finančních prostředků v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

celospolečenském zájmu, a dále bagatelizuje vliv pandemie COVID 19, která omezila společenské akce a měla vliv na počet účastníků (menší skupina).

10. Žalobkyně dále poukázala na to, že v obdobné věci jiného člena Klubu vedeného pod sp. zn. 11 Af 8/2024 Městský soud v Praze vyhověl žalobě a rozhodnutí žalovaného zrušil. Kasační stížnost žalovaného, o níž bylo vedeno řízení pod sp. zn. 1 Afs 69/2025, byla zamítnuta.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jelikož nadále setrvává na právním názoru uvedeném v žalobou napadených rozhodnutích, na jejichž odůvodnění v plném rozsahu odkazuje. Dále uvedl, že v projednávané věci je nesporné, že byly splněny formální podmínky pro odečet daru jako nezdanitelné části základu daně podle ust. § 15 odst. 1 ZDP. V dané věci však došlo ke zneužití práva.
12. Žalovaný doplnil, že závěr o zneužití práva byl učiněn na základě testu zneužití práva, tzn. že byla identifikována objektivní a subjektivní kritéria zneužití práva, a to na základě skutečností, jež vyplynuly z provedení dokazování. Posouzení objektivního kritéria žalovaný provedl v bodech 45 až 90, resp. 46 až 91 žalobou napadených rozhodnutí, v nichž byly rovněž shrnuty provedené důkazní prostředky a jejich hodnocení, které bylo provedeno v souladu s ust. § 8 daňového řádu. Posouzení subjektivního kritéria pak žalovaný provedl v bodech 91 až 101, resp. 92 až 102 žalobou napadených rozhodnutí.
13. Žalovaný shrnul, že ze všech zjištěných skutečností, jež byly hodnoceny ve vzájemném kontextu, vyplynulo, že Klub svými akcemi (sportovního a kulturního charakteru) necílil na podporu a rozvoj v oblasti celospolečenského zájmu, tedy ku prospěchu množiny blíže nekonkretizovaných adresátů. Z veřejně dostupných zdrojů (internet) bylo ověřeno, že samotný Klub se žádným způsobem neprezentuje vůči široké veřejnosti a nelze jej kromě záznamu ve veřejném rejstříku (spolkový rejstřík) nalézt na internetu a jiných sociálních komunikačních platformách. Z typu pořádaných akcí a opakující se skupiny účastníků vyplynulo, že akce nebyly zpřístupněny široké veřejnosti, ale mají „soukromý“ charakter a byly určeny pouze „omezenému“ okruhu účastníků (členů Klubu, jejich rodinných příslušníků a osob pravidelně se akcí Klubu zúčastňujících), což bylo potvrzeno jak předloženými seznamy akcí Klubu, tak také spárováním akcí s výdajovými doklady. Akce Klubu tedy nesledovaly celospolečenský prospěch (tedy prospěch množiny blíže nekonkretizovaných adresátů), nýbrž cílem bylo uspokojování osobních potřeb a zájmů uzavřené skupiny osob, a to vše za pomoci financování činnosti Klubu z darů členů Klubu (Klub byl financován prakticky výlučně z darů členů Klubu). Mezi dárci finančních prostředků, tj. členy Klubu, a těmi, kdo fakticky darované finanční prostředky využívali, tedy existuje personální provázanost.
14. V daném případě tak nebyl naplněn smysl a účel ust. § 15 odst. 1 ZDP, které umožňuje odečíst příslušný dar z daňového základu, když se jednalo o uměle vytvořené podmínky pro to, aby členové Klubu jako dárci finančních prostředků si mohli výdaje na osobní potřebu (osobní sportovní a kulturní zájmy) odečíst od svého daňového základu.
15. Pokud jde o vysvětlení žalobkyně, proč se Klub neprezentuje na internetu (předseda Klubu není zručný v ovládání moderních technologií) s tím, že povědomí o činnosti Klubu se šířilo „po staru“ prostřednictvím lidí, jež se akcí Klubu účastnili, žalovaný uvádí, že předmětné vysvětlení nemá vliv na dílčí závěr stran neveřejnosti akcí, resp. na závěr o zneužití práva.
16. V daňovém řízení nebylo zjištěno, že by o činnosti Klubu byla prokazatelně informována veřejnost. Klub se neprezentoval na internetu, jak by se dalo zcela logicky očekávat, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

by měl zájem na tom, aby okruh účastníků jejich akcí byl nekonkretizovaný, jak vyplývá z požadavku, který v této souvislosti vymezil Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 374/06 ze dne 31. 10. 2007.

17. Ačkoliv žalobkyně v odvolacím řízení vyjádřila nesouhlas s předmětným závěrem stran soukromého charakteru akcí, zůstala toliko v rovině nepodložených tvrzení. Jedině k akci nazvané „*Promítání cestopisného filmu z Kavkazu a následná diskuse*“ žalobkyně v odvolacím řízení předložila důkazní prostředek, a to kopii „plakátku“ akce konané dne 1. 6. 2022, avšak tímto veřejnost akce neprokázala, přičemž své tvrzení, že tento leták byl vyvěšen v místě konání a na dalších místech v okolí a distribuován členům a dalším osobám, rovněž neprokázala.
18. Co se týče tvrzení žalobkyně, že členové Klubu jsou jakýmsi stálým jádrem, avšak nejedná se o uzavřenou skupinu osob, jež by se účastnila akcí Klubu, když naprostá většina akcí Klubu je otevřena veřejnosti, žalovaný s tímto nemůže souhlasit. Prezentace akcí vůči veřejnosti nebyla prokázána.
19. Naproti tomu v daném případě z předložených přehledů/seznamů akcí Klubu a soupisů jejich účastníků jasně vyplynulo, že žalobkyně či jeho rodinní příslušníci se v roce 2021 účastnili 42 akcí Klubu z celkového počtu 46 akcí Klubu a v roce 2022 se účastnili 28 akcí Klubu z celkového počtu 31 akcí. Kromě členů Klubu a jejich rodinných příslušníků se účastnila i skupina pravidelně se opakujících osob (rodin), a to např. F., K., Š., S. a Z.
20. Vzhledem k charakteru a účastníkům akcí Klubu se tedy jednalo o akce „soukromého“ charakteru. Ačkoliv seznamy akcí byly předloženy jen za roky 2021 a 2022, byly tyto osvědčeny jako důkaz prokazující akce a činnost Klubu i za roky 2019 a 2020, a to na základě tvrzení předsedy Klubu (listinný důkazní prostředek – protokol o výsledku svědka, předsedy Klubu), který uvedl, že i v ostatních letech se jednalo o obdobné akce, a současně ani z daňových řízení vedených u dalších členů Klubu (a současně i dárců Klubu) nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v předmětných letech nebyla činnost Klubu obdobná, resp. byla jiná (pozn. obdobná činnost Klubu také v letech 2019 a 2020 je mezi stranami nesporná).
21. Byť se akcí neúčastnili jen členové Klubu, stále jde o uzavřenou skupinu osob, tzn. nejedná se o širokou veřejnost. Ani vysvětlení žalobkyně, podle kterého je logické, že akcí se účastnili rodinní příslušníci členů, nemá na závěr žalovaného žádný vliv, když podstatným zůstává, že akcí se účastnila uzavřená skupina osob (členové Klubu, jejich rodinní příslušníci a skupina pravidelně se opakujících osob), tzn. že pod hlavičkou Klubu se konaly „soukromé“ akce pro členy a jejich rodinné příslušníky, případně opakující se osoby, které se financovaly z darů členů. Předmětné dary tedy nebyly Klubu poskytnuty na veřejně prospěšné účely bez nároku na protiplnění, když členové z poskytnutých darů hradili své osobní aktivity.
22. Pokud pak žalobkyně poukazuje na nutnost přípravy jednotlivých akcí, z čehož vyzdvihuje akci „Čarodějnice“, která měla představovat zásadní organizační schůzku Klubu, žalovaný k tomu uvádí, že stejné tvrzení žalobkyně přednesla již v odvolacím řízení, avšak neprokázala jej žádnými důkazními prostředky. V rámci provedených důkazních prostředků byla k této akci zajištěna také e-mailová korespondence mezi penzionem X a žalobcem, kdy předmětem je objednávka ubytování pro 22 osob v termínu od X v penzionu X v X. Poptávané ubytování v počtu 22 účastníků, místa a termínu konání se naprosto shoduje s akcí Klubu č. 17 v roce 2021. Ve zmíněném případě se tak zcela jistě nejedná o akci množiny blíže nekonkretizovaných adresátů zaměřenou (zacílenou) na podporu a rozvoj v oblasti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

celospolečenského zájmu. Z důkazních prostředků vyplývá, že se jedná o akci soukromého charakteru „uzavřené skupiny osob“ (členů Klubu, jejich rodinných příslušníků a osob pravidelně se akcí Klubu zúčastňujících).

23. V daném případě byly seznamy účastníků porovnány s peněžním deníkem a výdajovými doklady. Závěr žalovaného tedy nikdy nebyl činěn jen na základě jednoho jediného důkazního prostředku.
24. Důkazními prostředky tak nebylo potvrzeno, že by činnost Klubu byla zacílena (zaměřena) na akce v celospolečenském zájmu určené široké veřejnosti. Ačkoliv žalobkyně v tomto ohledu netíží důkazní břemeno, znala pochybnosti daňových orgánů, nicméně tyto nijak nenabourala (jiní účastníci nebyli označeni).
25. Žalovaný se ohrazuje proti tvrzení žalobkyně, že bylo Klubu vytýkáno, že Klub je financován jen z darů a členských příspěvků. K žádné takové výtce totiž nedošlo, což je z obsahu žalobou napadených rozhodnutí zřejmé. Za rok 2021 byly jedinými příjmy Klubu výhradně dary poskytnuté členy Klubu, a z evidence příjmů a výdajů za rok 2022 a prvotních pokladních dokladů vyplývá, že za rok 2022 byly dary přijaté od členů Klubu hlavními (převažujícími) příjmy Klubu. V roce 2022 byly příjmy Klubu ještě členské příspěvky, avšak s ohledem na minimální výši členského příspěvku byly dary prakticky jediným podstatným finančním příjmem. Otázka členských příspěvků je tak zcela marginální. Bylo tedy zjištěno, že činnost Klubu nebyla financována z jiných zdrojů (zde k tomu žalovaný příkladmo uvedl dotace, granty, veřejné sbírky, vstupné apod.).
26. Z provedeného dokazování vyplynulo, že Klub byl prakticky financován jen z darů členů Klubu, kteří převážně také tyto jimi uhrazené příspěvky čerpali. Z uvedených evidencí vyplynulo, že finanční prostředky obdržené z titulu předmětných darů byly využity Klubem v roce 2021 a 2022 na ubytování, letenky, jízdenky, vstupné, půjčení sportovního vybavení, úhradu cestovních náhrad, parkovné, nákupy potravin v rámci táborevé kuchyně, vstupenky do divadel a na koncerty, apod. Tyto skutečnosti současně vyplývají také ze zajištěných výdajových pokladních dokladů.
27. Tímto způsobem tak došlo ke zcela zákonodárcem nezamýšlenému daňovému efektu, kdy si daňové subjekty snížily základ daně, přičemž následně tento dar v podstatě „vybírají“ prostřednictvím financování sportovních či kulturních aktivit (byť se tak nemusí jednat o 100 % využití svých příspěvků) a v konečném důsledku jsou tak jejich aktivity financovány z prostředků, které měly být předmětem daně. Za takové situace se tedy jedná o poskytnutí protiplnění daňovému subjektu (zde žalobkyni) v souvislosti s darem, tudíž není naplněn účel a smysl ust. § 15 odst. 1 ZDP, tedy že se musí jednat o darování na veřejně prospěšné účely bez nároku na protiplnění.
28. Z výsledku svědka, předsedy Klubu Mgr. Šebely, č. j. 7896615/23/2009-51526-108325 ze dne 10. 10. 2023, vyplynulo, že Klub předmětné dary přijal a použil je k financování své činnosti. V kontextu dalších důkazních prostředků (předložené seznamy účastníků akcí, peněžní deník, výdajové doklady) pak nebyla některá tvrzení předsedy Klubu potvrzena (tvrzení o pravidelnosti členských příspěvků, o tom, že dárce byly i nečlenové, či že předložené seznamy jsou neúplné). Pokud jde o charakter akcí a prvek veřejnosti, zde již žalovaný učinil závěry v kontextu všech zjištění. Nešlo tedy o závěr, který by žalovaný učinil na základě listinného důkazního prostředku – protokolu o výsledku svědka předsedy Klubu v tom smyslu, že by to z něj mělo vyplývat. Žalovaný na tomto místě opět apeluje na povinnost hodnotit veškeré důkazy ve vzájemných souvislostech.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

29. Právě kontext všech zjištění vypovídajících o činnosti Klubu je totiž pro danou věc zásadní. Žalovaný přitom nesouhlasí s tím, že by ve svém vypořádání bagatelizoval vliv pandemie COVID 19, když naopak se situací v souvislosti s proticovidovými opatřeními vyjádřil souhlas, avšak dodal, že ze zjištěných skutečností vyplynulo, že Klub své akce pořádal i v roce 2021. Poukaz na pandemii COVID 19 by jistě mělo své místo v případě, kdyby Klub v roce 2021 nekonal své akce, a to právě pro případná omezení v roce 2021 související s pandemií COVID 19. Tak tomu ovšem nebylo. Nadto pořádání společenských akcí nebylo omezeno celoročně. Žalovaný proto s ohledem na zjištěné skutečnosti neshledal poukaz na pandemii COVID 19 případným, na čemž trvá. Uvedené tak nemá vliv na závěr o zneužití práva.
30. Soudy v žalobkyní zmíněných rozsudcích nedospěly k závěru, že ke zneužití práva nedošlo, nýbrž shledaly, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, což není tento případ.

III.

Posouzení žaloby

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
32. Při právním hodnocení věci soud vycházel z následujících právních předpisů:
33. Dle ust. § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů, *lze od základu daně mimo jiné odečíst hodnotu bezúplatného plnění poskytnutého obcím, krajům, organizačním složkám státu, právnickým osobám se sídlem na území České republiky, jakož i právnickým osobám, které jsou pořadateli veřejných sbírek, a to na vědu a vzdělávání, výzkumné a vývojové účely, kulturu školství, na policii, na požární ochranu, na podporu a ochranu mládeže, na ochranu zvířat a jejich zdraví, na účely sociální, zdravotnické a ekologické, humanitární, charitativní, náboženské pro registrované církve a náboženské společnosti, tělovýchovné a sportovní, pokud úhrnná hodnota bezúplatných plnění ve zdaňovacím období přesáhne 2 % ze základu daně anebo činí alespoň 1 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 15 % ze základu daně (rok 2019), resp. 30 % základu daně pro zdaňovací období kalendářních let 2020 a 2021.*
34. Nejvyšší správní soud k možnosti „daňového odpočtu“ při poskytnutí daru uvedl v rozsudku ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 Afs 58/2011-85, že **základním cílem je darování na veřejně prospěšné účely bez nároku na protiplnění.**
35. V uvedeném rozsudku NSS posuzoval oprávněnost daňového uplatnění daru spolku, který byl otevřený veřejnosti a jeho členy byly různé osoby příbuzensky nijak nespřízněné. Pro daňovou uznatelnost daru je sice zásadní naplnění podmínek ust. § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů, avšak nikoliv pouze po formální stránce. Podstatné je totiž naplnění zákonem předpokládaného cíle, tedy darování na veřejně prospěšné účely bez nároku na protiplnění. V tehdy řešeném případě však bylo podstatné, že primárním účelem poskytnutí daru nebyl převod prostředků z majetku dárce do vlastnictví obdarovaného bez protihodnoty, nýbrž docházelo naopak k čerpání finančních prostředků dárce od spolku a hrazení svých soukromých aktivit za současného snížení daňové povinnosti. Takto vynaložené prostředky

nemohou projít testem veřejné prospěšnosti. Je-li částka poskytnutého daru tímto způsobem odňata z režimu zdanění, aniž je onen veřejně prospěšný cíl naplněn, evidentně dojde ke zneužití práva.

36. Smysl a účel právní úpravy odečtu darů dle ust. § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů dále přehledně uvedl Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. III. ÚS 374/06 ze dne 31. 10. 2007. Ústavní soud v uvedeném usnesení uvedl, že *sice zákon výslovně nestanoví, že „odečíst částku daru si může jen ten, kdo nemá z takto poskytnutého daru žádný prospěch“, avšak vymezil dva základní znaky, které je nutno naplnit pro daňovou uznatelnost poskytnutého daru. Prvním znakem je dobrovolnost poskytnutí daru, a druhým znakem je pak zaměření (zacílení) na podporu a rozvoj v oblasti celospolečenského zájmu, tedy ku prospěchu množiny blíže nekonkretizovaných adresátů, v jejichž prospěch bude dar využit. Dobrovolné poskytnutí daru tak musí pro jeho daňovou uznatelnost sledovat zásadně „cizí“, nikoliv vlastní, prospěch.*
37. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný neopřel svá rozhodnutí o provedené dokazování, a jeho závěry o zneužití práva nejsou přesvědčivé, ani logicky zdůvodněné.
38. Soud k tomu uvádí, že má předně za to, že žalovaný v rámci řízení zjistil skutkový stav dostatečně a podrobně jej rozebral ve svých rozhodnutích. Soud rovněž souhlasí s hodnocením žalovaného jak výpovědi předsedy Klubu ohledně účasti veřejnosti na akcích Klubu, tak charakteru akcí Klubu a použití finančních prostředků v celospolečenském zájmu, a dále vlivu pandemie COVID 19.
39. Z jeho zjištění, které žalobkyně v podstatě nijak nevyvrací, jen mu připisuje jinou váhu, v podstatě vyplynulo, že skoro veškeré náklady připadaly na akce, kterých se účastní pouze vybraní členové, včetně žalobkyně, a jejich rodinní příslušníci. Veřejnost měla možná přístup na některé akce (promítání cestopisného filmu), tyto však tvořily zcela zanedbatelné minimum nákladů na činnost Klubu.
40. Soud musí zdůraznit, že žalobkyně sice napadá skutková zjištění žalovaného, resp. to, že jeho závěry o zneužití práva nejsou přesvědčivé, zároveň však žádné ze skutkových zjištění nerozporuje a hlavně neuvádí a neprokazuje svou verzi skutkového děje, ani jej nijak nedokládá. Soud připomíná, že žalobkyni jakožto daňový subjekt tíží břemeno jejích tvrzení. Soud má dále za to, že žalovaný zjistil skutkový stav věci pro rozhodnutí věci zcela dostatečně – jednotlivé důkazy hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a vyvodil z nich závěry zcela v souladu se zásadami formální logiky.
41. Samotná skutečnost, že u Klubu se jedná o spolek s historickými základy, neodůvodňuje takovou formu financování, resp. uplatňování daňových úlev. Nejde totiž o to, jak byl spolek financován nebo organizován v minulosti, ale v předmětných daňových obdobích.
42. Soud má dále za to, že činnost a financování Klubu byla v napadených rozhodnutích popsána zcela dostatečně a považuje za zbytečné zde tato skutková zjištění a právní závěry opakovat. V dalším tedy odkazuje na rozhodnutí žalovaného a jejich odůvodnění. Soud má za to, že pokud by se všech akcí účastnila i široká veřejnost, bylo v silách žalobkyně toto prokázat, např. fotografiemi akcí atd.
43. Z dokazování naopak vyplynulo, že tak jako žalobkyně přispívají obdobnými dary i jiní členové klubu a akcí se účastní převážně tyto členové klubu a jejich rodinní příslušníci – viz návštěva divadla, běžkařské víkendy a lyžování v Alpách. Veřejnost se účastnila pouze akcí, jejichž nákladovost byla zcela minoritní (promítání cestopisného filmu). Pokud by to

umožňoval zákon, mohli by v podstatě takto uplatňovat náklady na své soukromé cesty s přáteli všichni daňoví poplatníci přímo. To ale nebyl smysl a účel této úpravy.

44. Soud tedy dospěl k závěru souhlasnému se žalovaným, že z rozhodnutí, které je podloženo výsledky daňového řízení, zcela jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně sice darovala finanční částky Klubu na jeho činnost a že tato činnost sice byla zaměřena na podporu kultury a sportu jejich členů, těmito však nebyla široká veřejnost, ale pouze omezené množství lidí, kteří se podobně podíleli na spolufinancování jejich činnosti. Soud tak má za to, že takto popsaná činnost nekoresponduje se zněním ani smyslem zákona, kterým je záměr finančně přispívat na veřejně prospěšnou činnost jiného subjektu. Záměrem těchto darů bylo finančně přispívat sobě a svým rodinným příslušníkům, případně dalším přátelům. Závěr žalovaného, že převažujícím účelem jednání žalobkyně bylo získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu, a to za uměle vytvořených podmínek pro daňové uplatnění výdajů na osobní potřebu, je tedy zcela správným a zákonným.
45. Soud v tomto ohledu zdůrazňuje právě smysl a účel takového daru, kterým je vzdání se části svého majetku na veřejně prospěšnou činnost bez jakéhokoli nároku na prospěchu z tohoto daru. Pokud by šlo o finanční prostředky darované klubu, jehož výhradní činností by bylo organizování například táborů a celoročních akcí pro děti z dětského domova, kterých by se účastnily i děti žalobkyně, která by byla spoluorganizátorkou těchto akcí a v rámci organizace by byla hrazena jednorázová akce Čarodějnice, na které by se tyto tábory připravovaly, bylo by možné takovou činnost akceptovat. Toto však nebyl případ většiny akcí Klubu. Akce klubu byly celoročně čtené a týkaly se vždy omezeného počtu členů a jejich rodinných příslušníků, kteří se podíleli na jeho financování stejným způsobem. Jednalo se tak o dary sobě a své rodině, o které se občas podělili i s jinými lidmi. To však ke splnění zákonných podmínek pro odpočet nestačí.
46. V posuzovaném případě tedy oprávněně nebylo přihlédnuto k uplatnění daru jako odčitatelné položky od základu daně.
47. Samozřejmě zákon takovou činnost a jeho financování touto cestou nezakazuje. Lidé mohou dát dohromady své finanční prostředky a hradit z nich své zájmové aktivity, nelze tak ale činit na úkor jiných daňových poplatníků, kteří uplatňují jako nezdanitelnou část základu daně z příjmu fyzických osob pouze nezištné dary, ze kterých nemají žádný prospěch. Soud má tedy za to, že takto uplatněná nezdanitelná část základu daně je zneužitím práva a je tedy zakázána. Doměření daně předmětnými platebními výměry tedy bylo zákonné.

IV.

Závěr a náklady řízení

48. Jak je vyloženo výše, soud zcela akceptoval věcnou správnost a zákonnost závěrů žalovaného o tom, že ze strany žalobkyně nešlo o darování na veřejně prospěšné účely bez nároku na protiplnění a že tak nebyl naplněn smysl a účel ust. § 15 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Proto soud neshledal žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalované, důvodnou, a tedy ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. ledna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.